

Velké zjištění v duchovním životě: člověk nerovná se hřích.

Člověk, který nemá vyhraněný a upřednostněný zájem, nebere druhého vážně.

Konstruovaná moudrost je jako použité toaletní potřeby.

Ten, kdo si s druhým hraje z pozice moci, má v srdci hnojiště.

Že často považujeme něco za nesrozumitelnost, odpovídá dvojímu: buď jde opravdu o roztržštěnost, neucelenou zmatečnost; anebo naopak tím, že nepoužíváme fráze, lidé to označují za nesrozumitelnost – a pak jednoduše „vypínají“.

Tři známky radostných lidí: živen vztahem, okouzlen přítomností, diskrétní v tajemství.

Kdo rád pravidelně rozjímá, obvykle má dobré srdce.

Řeholní komunita má zdravého ducha tehdy, pokud si vyměňuje zkušenosti ze slyšení Božího slova.

Je bolavé, když ten, kdo se domnívá, že hájí Boží záležitosti chlubilstvím a záměrným lhaním, žije v přesvědčení, že vykonal veliké věci. Jiný se ale zase naopak odvolává na pravdivost, a nikdy nic nevykonal – což znamená také zásadní nepravdu života, pokud do svého života nepřijal činnou Pravdu – Krista.

Ti, kdo jsou si jakoby psychologicky blízko, mohou si být duchovně značně vzdálení, zatímco ti, kdo si jsou jakoby psychologicky vzdálení, duchovně si mohou být naopak dosti blízko.

Dokážeme si představit, že budeme v nebi šťastní?

Doba je tak vážná, že jediným východiskem je opravdu milovat.

Vyhraněný postoj leckteré pohoršuje.

Vždy se vyplatí po určité době vykonat revizi svého mluvení, zejména pokud denně veřejně vystupujeme: zda nezačínáme větu sykavkou, nehovoříme nosem (přetížení odpovědností, ve stylizaci do toho, kým nejsme), zda neprotahujeme koncovky, neuhňáme, nemluvíme zastřeně, první slabiky nepolykáme...